

099 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Buitenaf waareke

Die loi van de waarekgroep Dialect zeeje, dat 'r aailijk is meer stuksies over de baggerij van vroeger in de kraant mosse komme. Slierecht was ommers zô 'n echt baggerdurp? Nou is 't zô, dat as ie tegeswoordig buitenaf waarkt, dan bè je hōōgstes 'n week of zes van huis en daernae hè je 'n hōōp mè verlot. Maor die baggeraers van vroeger? Die praotte daer nie graeg over. Toe was 't temet dōōdgewoon dà ze zōōwat drie jaer aan 'n stuk d'n hort op gonge. Geld zat en genogt en om de drie jaer 'n kaaind d'rbij, maor d'r gong meer kepot as dat 'r mè cente was goed te maake, zà k mor zegge, hee. 'k Was nog maor 'n snotaop toe 'k m'n ome Aoi voor 't êest zag, omdat ie 'n baksie kwam doen. Sjonge jongejonge, wat kon die kèrel meraokels vertelle! Hêêle verhaole over baggermeules die omgeslooge wazze, over vrêeselijke sturme en orkaone of over stōōmketels die geborste wazze.

Neeje, hijzelf was ok bepaold nie van d'n êeste leuge geborste as tie êemæl op z'n praotstoel zat. We honge aan z'n lippe as tie vertelde hoe de Chineze aan de Gele Revier bij 'n vent, waer ze 'n hekel aan hadde, 'n baggeremmer zōōmor uit de taokels van de kraon bove op z'n harses hadde laete vaalle. En bij de Paopoeaos wazze d'r venter bij, die met 'n bêëntjie deur d'r neus liepe. Maor nae 'n hortie z'n ziel uitgestort te hebbe, dan staorde ome Aoi naer 't pləfonnechie en as ie goed naer 'm keek, dan zag ie dat ie bekant de traene in z'n ôōge kreeg. M'n moeder zee: "Stort gerust je hart mor uit hoor Aorie, bij je grōōte zus, al het ik ie nog zōō gewaorschouwd dà je aan d'n dijk mos blijve. Mor ja, 't was nooit genogt hee. Nou het ze aalles wat d'r hartie begeert en ze wil 't aamæl schōōn en netjies houwe ok. Nou lōōp ie bekant nog in de weeg bij 't stovve en raoge, as ie tevaallig net met d'n uithaol voor de beurt komt.

Schōōne Minao

'k Mos wel is wat bij tantes bezurge en 'k mot êelijk bekenne, dà 'k die kerwaachies haotte as de pest. Je mos ie klompe bij de poort al uit trekke, aandere liep ie mè je onte dinger d'r straetjie smerig. As ie in keukentjie wou gaon zitte, vong d'r êest 'n hêêl spectaokel plaets. D'r mos 'n kraant op de taofel komme waer jouw elleboge of aarme op 't taofelklêêd konne komme. Dan vantzelf nog 'n kraant op de stoel waerof ie op wou gaon zitte en netuulijk ok nog êen op 't vloerklêêd of zaail. Vedder ben 'k in hêêl d'n huis nooit gewist. Ja, toe ze overleefd was en in d'n huis sting opgebaord, toe hè 'k de kaomer voor d'n aalderêeste keer gezien.

Ome Aoi is toe aan d'n dijk gebleve. "'t Ken d'r af en 'n wijf mò 'k nooit meer" zee die tege moeders. "À 'k 'n hondjie neemt, dan kan 'k tegen 'm praote nou de raobol nie meer deur d'n huis gaot." "'k Glōōf dat ie de tijd van z'n leve het", zee m'n moeder. Want aal die verhaole van hum wazze mooi, mor de doffe ellende van kepotte troep aan boord en nachte deurwaarke, daer had ie 't nooit over. As ie dan ok nog is gêen thuis het, dan is 't met aal die cente nóg 'n grōōten aarmoej. "Blijf jij mor lekker aan d'n dijk, hoor vaoder, wij rooien 't zô ok wel", zee me moeder dan. En ome Aoi? Die had 'n kammeraodjie, want z'n hondjie wier z'n beste maotjie. Aallebaai, 't hondjie en z'n baosie, zijn aarg oud geworre en je het ze saompies nog jaere langs d'n dijk kanne zien lōōpe koiere.

Honderd keer “Sliedrechts dialect”

Vandaag treffen we in “De Merwestreek” voor de 100^e keer een stukje Sliedrechts dialect aan. Smeuïge verhaaltjes in een taal die weinigen van ons nog kennen en spreken, maar die heel eigen is voor ons dorp. Een dialect dat percies paste bij het oude Sliedrecht, dat destijds nog slechts ontsloten was door moderne verkeers- en communicatiemiddelen. Jammer genoeg is ons dialect zowat geschiedenis geworden. Maar het zou een onvergeeflijke fout zijn om het voor ons nageslacht verloren te laten gaan. We zijn daarom zeer dankbaar dat onze Oudheidkundige Vereniging “Sliedrecht” een zeer actieve werkgroep Dialect heeft. Zij deed een kleine twee jaar geleden reeds van zich spreken door de samenstelling van et boekje “Stoep op, Stoep af”. Maar juist ook de regelmatige publikatie van de dialect verhaaltjes in dit blad mogen we als een grote prestatie zien. Het steeds weer zorgen dat de teksten in goed dialect beschreven worden en op tijd bij de redactie worden ingeleverd, is geen geringe opgave. Daarom willen we bij gelegenheid van deze mijlpaal onze dank uitspreken aan allen die tot genoemd resultaat hebben bijgedragen. Zij die het meeste erbij betrokken waren, verdienen een extra pluim. Dat zijn met naeme de aangevers van de teksten, en degenen die de teksten in goed dialect overzette. Hun doorzettingsvermogen heeft uiteindelijk de stukjes tot een vaste rubriek in dit veelgelezen blad gemaakt. En de bekendheid van de stukjes onder de Sliedrechtse lezers noop t hen gelukkig om met hun werk door te gaan. Namens alle lezers en namens onze vereniging heel veel dank aan deze mensen. Natuurlijk willen we de redactie van “De Merwestreek” onze zeer grote erkentelijkheid betuigen voor hun royale medewerking. We hopen dat deze medewerking aan onze vereniging en aan het Sliedrechts dialect nog lang bestendig moge blijven.

P.J. ter Laak, Voorzitter Oudheidkundige Vereniging “Sliedrecht”